

Ik stap uit en ik zeg 'Koekoek! Koekoek! Is 't er hier iemand? Hallo?'

'Ja hier', zegt een stem onder de veranda en ik zie daar zo een seksueel zeer aantrekkelijke politieagente staan, met ne gieter in haar handen.

'Is dat altijd zo dat gij bij de mensen op bezoek komt?' vraagt ze.

Ik zeg 'Weete gij dat gij seksueel zéér aantrekkelijk zijdt?'

'Ge moet gij niet van onderwerp veranderen', zegt die politieagente.

Ik zeg 'Sorry Elschje – *ik had hare naam gelezen op haar insigne* – maar ik kom wel van Mars hè! Van Mars hè!'

'Ja maar allez', zegt ze. 'Wat gaat de familie Colle niet denken als ze terugkomen van op reis naar de Côte d'Azur in hunne mobilhome!'

Ik zeg 'Zijn ze al lang geleden vertrokken?' 'Just! Ze zijn nog maar juist de autostrade opgereden, die dutsen.'

Uit: Pascale Platel,
Connaissez-vous votre Géographie

Alsof ik nog zestien jaar ben! Ik vind dat wreed ambetant. Dan denk ik: Pascale alstublieft, *wake up and smell the coffee!*

Het klinkt misschien pretentius, maar ik vind van mezelf dat ik iets te vertellen heb: namelijk dat niets is wat het is. Het intrieste kan heel komisch zijn, het lieve heel agressief, enzovoort... Maar ja, hoe noemt ge dat dan? Ambigüiteit misschien, of de kracht van de contradictie. Dat lachen en wenen dicht bij mekaar liggen, in feite.

Muziek kan mij geweldig beïnvloeden tijdens het werken. Het roept heel gemakkelijk een emotie op, en vooral emoties inspireren mij. Ik kan door sommige personages ineens hoog oplaaierende gevoelens gewaarworden, heel extreem soms, zoals bij de jager in *Sneeuwwitje*. De moordscène van *Sneeuwwitje*, daar was ik eerst compleet ondersteboven van. Dat hartverscheurend dilemma waar die zielige jager mee worstelt om haar al dan niet van kant te maken. Het is misschien niet normaal, maar ik werd daar geweldig door gegrepen. Toch is die scène in mijn bewerking heel luchtig geworden. Hij heeft de koningin verkeerd begrepen. 'Schiet haar hart vol met gaten', zei ze, maar hij verstond 'neem haar juiste maten'. Maar ik zag het eerst wel heel dramatisch. Misschien is het daardoor dat er verschillende lagen zitten in mijn tekst, dat ook mijn teksten eigenlijk niet zijn wat ze lijken – schijnbaar luchtig.

Wat ik het liefste wil, is schrijven over 'niets'. Ik zou graag eens iets heel sobers maken, met zo weinig mogelijk middelen zoveel mogelijk zeggen. Ik doe nu eigenlijk het omgekeerde:

ik zeg heel weinig met zoveel mogelijk middelen. Als ik aan een scène begin, dan spoken er meteen tien verschillende vertakkingen, uitweidingen door mijn hoofd, die te maken hebben met mijn beleving van een bepaald personage op dat moment. Of ik geraak ineens enorm gefixeerd op een of ander voorwerp en ga daar dan op door. En zo kom ik vaak niet of amper tot de eigenlijke pointe. En maar goed ook, want ik ben in feite niet echt benieuwd naar het einde of naar de pointe; die kennen we meestal al, dat is zo voorspelbaar. Nogal wat mensen haken af als ik te associatief schrijf. Mensen die het wel appreciëren, noemen het vaak 'prettig gestoord'. Of ze zeggen: 'Och, 't is toch een zotte mus, hé.' En daar lijkt de kous dan mee af. Ik krijg dan het gevoel dat ik een heel andere beleving van de realiteit heb. Want hoe gecondenseerd en grillig mijn teksten ook mogen zijn, ze zijn toch een weergave van hoe ik het leven ervaar, of het zou willen ervaren. Ik ben eigenlijk voortdurend op zoek naar intensiteit, zowel op de scène als daarbuiten.

Als ik schrijf, omring ik me graag met een aantal boeken: het Grote Rijmelarij-boek, een zeer oud woordenboek, mijn boekhoudingboek, boeken van Proust, mijn grote voorbeeld. Ik gebruik nu en dan een specifiek jargon, zoals opzettelijk archaisch woordgebruik, of Franse uitdrukkingen, of verkoperstaal. Ik heb graag dat het snel duidelijk is waar mijn personages zich in thuisvoelen, zonder dat ik er te vlakke typetjes van wil maken.

Er wordt vaak gerefereerd aan mijn sterke Gentse tongval, en dat is logisch, ik ben van

Gent, hé. Maar ik praat tijdens mijn voorstellingen nu ook in vertaling, en het werkt! Ik vind dat platte Gents trouwens te eenzijdig, ik hou meer van een mix. Maar de taal van mijn stukken is natuurlijk wel verwant aan mijn spreektaal, en het feit dat ik die stukken later ook zelf speel, bepaalt veel. Zo veel blijktbaar, dat het heel moeilijk is voor andere acteurs om mijn teksten te interpreteren. Ik zou het fantastisch vinden als iemand die uitdaging zou aangaan, zodat ik zou kunnen zien hoe iemand anders Pascale Platel speelt. Het feit dat mijn werk zo goed gedijt in het jeugdtheatercircuit is mij een beetje een raadsel. Ik weet nog altijd niet of kinderen er wel echt van houden. Wat mij opvalt is dat ze nadien met nog veel vragen zitten. Maar dat vind ik juist goed, want ik zit met dezelfde vragen, sorry hé.

Ik denk wel dat ik als volwassene nog graag 'het kind' uithang, en dan bedoel ik zeker niet 'het kindje spelen' maar juist datgene doen wat volgens de norm niet gepast is, iets stouts en anarchistisch en onverwachts. Een beetje *contraire* zijn. Is dat ook bij kinderen zo, wat denkt gij? Ik ben in *Ola Pola Potloodgat* meestal stout en bazig. In nagesprekken merk ik dat kinderen dat wel grappig vinden, maar ze gaan zich er toch niet mee identificeren. Maar de opsplitsing tussen kind-zijn en volwassenheid ervaar ik zeker niet zo strikt, het vloeit als vanzelf in mekaar over. Misschien voelen sommige kinderen dat ook, en vinden ze dat plezant. Ik hoop het.

Ik ben beginnen schrijven omdat ik het leven niet aankon. Niet dat ik zo ongelukkig was, maar ik kon heel moeilijk omgaan met hoe het leven in mekaar zat. Ik heb stapels dagboeken geschreven, waarin ik dan dikwijls een plan smeedde om de dingen in de toekomst te gaan veranderen. Schrijven was toen mijn enige verweermiddel. Dat is een cliché misschien, maar het was in mijn geval wel waar. Terwijl nu, schrijven is bijna een straf. Ik ben blij met al die opdrachten die binnenkomen, alleen, ze verplichten mij wel te schrijven. Terwijl ik nu precies liever wil leven. Is dat wel o.k.?